

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/68/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7517209138
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Bodnárová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7517209138.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Bodnárovej a členiek senátu JUDr. Táne Veščičíkovej a JUDr. Dany Popovičovej v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom v Žiline, Hodžova 11, IČO: 31 575 951 proti žalovanému: Q. S., nar. XX.X.XXXX, bytom v Č.F., R. XXX/XX, o zaplatenie 4.322,55 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice-okolie č.k. 10Csp/168/2017-38 z 9.11.2017

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok okrem výroku, ktorým žalobe bolo vyhovené.

Stranám sporu n e p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice-okolie (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi 4.322,55 eur, nezaplatené úroky vo výške 205,48 eur, úrok z omeškania v sume 2,03 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 4.322,55 eur od 25.3.2017 do zaplatenia, zo sumy 205,48 eur od 25.3.2017, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100%.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia zostatku poskytnutého úveru v sume 4.322,55 eur s prísl.

3. Vychádzal zo zistenia, že žalobca so žalovanou uzavrel dňa 21.05.2014 úverovú zmluvu č. 0127614, na základe ktorej poskytol žalovanej peňažné prostriedky v sume 5.000 eur na ňou určený účet. Poskytnutý úver a úroky sa žalovaná zaviazala splácať v 120 pravidelných mesačných anuitných splátkach vo výške 77,96 eur pri RPMN vo výške 16,59%, priemernej RPMN vo výške 17,94%, fixnej ročnej úrokovej sadzbe vo výške 13,90%, s poplatkom za poskytnutie úveru vo výške 250 eur a celý úver mala zaplatiť do 20.05.2024 vo výške 9.605,20 eur. Po vyčerpaní poskytnutého úveru žalovaná porušila svoje zmluvné povinnosti, a preto bola dňa 24.03.2017 písomne vyzvaná na predčasné splatenie poskytnutého úveru do 03.04.2015. Žalovaná na túto výzvu nereagovala.

4. Po právnom posúdení veci podľa § 3 ods. 2 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, § 1 ods. 2, § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/ zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 4 písm. a/, ods. 5, § 54 ods. 1, 2 OZ s prihliadnutím na čl. 3 ods. 1, čl. 5, čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS, prihliadajúc na výsledky vykonaného dokazovania konštatoval, že strany sporu uzavreli 21.5.2014 úverovú zmluvu, ktorá je zmluvou spotrebiteľskou, preto žalobcom uplatnený nárok bolo nutné posudzovať v súlade s § 52 a nasl. OZ prihliadajúc na ustálenú súdnu prax (uznesenie NS SR sp.zn. Obo 143/98, rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. IV.ÚS 476/12). Skonštatoval, že právny predchodca žalobcu dňa 24.3.2017 zosplatnil úver, keďže žalovaný riadne a včas úver nesplácal

a aj po dátume predčasnej splatnosti celého úveru požaduje úroky z úveru napriek tomu, že nemá právo poskytnutý úver naďalej úročiť, pretože v takomto prípade by išlo o tzv. anatocizmus - branie úrokov z úrokov, čo je zakázané. V tejto súvislosti poukazoval aj na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Co/190/2014, rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 6Co/118/2017. Poukazujúc na ust. § 53 ods. 9 OZ a dôvodovú správu k novele Občianskeho zákonníka vykonanej zákona č. 106/2014 Z.z. konštatoval, že v súvislosti s úpravou režimu straty výhody splátok sa zavádza nové pravidlo, podľa ktorého úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565 OZ, teda odplatné úroky budú veriteľovi patriť výhradne len do okamihu uplatnenia práva na jednorazové zosplatenie úveru alebo pôžičky poskytnutej spotrebiteľovi v súlade s § 53 ods. 9 OZ. Z uvedeného vyplýva, že po jednorazovom zosplatení veriteľ má právo len na úroky z omeškania, ktorými sa bude úročiť celá výška dlhu spotrebiteľa. Prihliadajúc na prechodné a záverečné ustanovenia OZ uvedené v § 879rk cit. novele zák. č. 106/2014 Z.z. považoval nárok žalobcu na zaplatenie úroku vo výške 13,90 eur ročne zo sumy 4.322,55 eur od 25.3.2017 do zaplatenia za nedôvodný, v tejto časti žalobu zamietol. V ostatnej časti nárok žalobcu považoval za dôvodný a žalobe vyhovel v časti o zaplatenie istiny 4.322,55 eur, úrokov vo výške 205,38 eur, úrokov z omeškania vo výške 2,03 eur a v tejto časti žalobe vyhovel.

5. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p.

6. Rozsudok vo výroku, ktorým v prevyšujúcej časti bola žaloba zamietnutá, napadol včas podaným odvolaním žalobca z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p. Navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmeniť tak, že žalobe bude vyhovené aj v rozsahu zamietnutej časti úroku 13,9% ročne z nezaplatennej istiny od 25.3.2017 do zaplatenia. Zároveň sa domáhal priznania náhrady trov konania s náhradou trov odvolacieho konania vo výške zaplatených súdnych poplatkov. Nesúhlasil s argumentmi súdu prvej inštancie, že mu patria úroky z istiny len do splatnosti dlhu. Bol toho názoru, že má nárok na zaplatenie úroku od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatení. Poukazujúc na ust. § 502 ods. 1, § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka a Komentár IURA k týmto ustanoveniam mal za to, že tvrdenie, že po zosplatení úveru veriteľovi už neprislúcha nárok na odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky nemá oporu v právnych predpisoch. V tejto súvislosti poukazoval aj na aktuálnu rozhodovaciu prax a to rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 11Co/12/2017 z 31.1.2017. Poukazujúc na ust. § 497 Obchodného zákonníka mal za to, že obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj úroky, ktoré nemožno stotožňovať s úrokmi z omeškania. Podľa neho úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka a ktoré je skutočnosťou, ktorá zakladá vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, samotný vznik nároku na úrok z úveru, neovplyvňuje. V tejto súvislosti poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 33Cdo 212/2014 z 21.8.2014. K novele Občianskeho zákonníka vykonanej zákonom č. 106/2014 uviedol, že navrhované znenie § 53 ods. 9 OZ, podľa ktorej sa v § 53 ods. 9 na konci pripája táto veta: „Úroky na poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplatnenia práva podľa § 565.“, nebola nikdy legislatívne prijatá a ani žiadna iná zákonná novelizácia takéto ani obdobné ustanovenie odopierajúce veriteľovi nárok na zmluvné úroky po zosplatení dlhu neobsahuje. K súdom uvádzanému uzneseniu Ústavného súdu SR sp.zn. IV.ÚS 476/12 uviedol, že ústavný súd sa nielen že nevyjadril k úrokom po zosplatení, ale tak ani nemohol urobiť. Sťažnosť odmietol z dôvodu, že všeobecné súdy neporušili základné právo sťažovateľky, nevyjadril však právny názor, ktorý by akýmkoľvek spôsobom podporoval stanovisko súdu ohľadne úrokov o zosplatení.

7. Odvolanie žalobcu bolo žalovanej doručené 29.1.2018. Žalovaná sa k odvolaniu nevyjadrila.

8. Výrok rozsudku, ktorým bolo žalobe čiastočne vyhovené nebol napadnutý odvolaním, stal sa právoplatným, preto nebol predmetom odvolacieho prieskumu (§ 379 C.s.p.). Predmetom odvolacieho prieskumu bol iba výrok, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá a výrok o trovách konania ako výrok súvisiaci (ďalej len „rozsudok“).

9. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 C.s.p.), prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v rozsahu vyplývajúcom z § 370 a § 380 C.s.p. a z hľadiska uplatneného odvolacieho dôvodu a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

10. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 21.11.2018 o 10,15 hodine v pojednávacej miestnosti č. 202/II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli zverejnené dňa 15.11.2018 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle § 219 ods. 1, 3 C.s.p.

11. Žalobca v odvolaní uvádza odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p., t.j., že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

12. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p. odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu za zistený skutkový stav, t.j. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval.

13. Odvolací súd dospel k záveru, že tento odvolací dôvod nie je naplnený.

14. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno vytknúť, žeby vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplynuli a ani inak nevyšli za konania najavo, žeby opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo žeby v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, žeby výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192 až § 194 C.s.p. účinného v čase jeho rozhodovania, alebo žeby na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenie alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil.

15. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 C.s.p., z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, preto odvolací súd jeho rozsudok v napadnutej zamietavej časti ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

16. Správne, podrobné a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Ani odvolacie námietky žalobcu nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku a nie sú spôsobilé privodiť jeho zmenu.

17. Odvolací súd sa stotožňuje so správnym skutkovými zisteniami a právnym záverom súdu v zmysle ktorého žalobcovi prináleží úrok z istiny do vyhlásenia splatnosti celého úveru. V tejto súvislosti správne súd prvej inštancie vychádzal z ustálenej súdnej praxe a to uznesenia NS SR sp. zn. 4Obo 143/1998 a uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 476/2012 z 18.9.2012, ktoré sa zaoberalo obdobnou právnou vecou. Ústavný súd SR predmetným uznesením odmietol sťažnosť smerujúcu proti záverom všeobecných súdov v zmysle ktorých má veriteľ nárok na zaplatenie dohodnutého úroku z úveru iba „do dňa, kedy prehlásil úver za predčasne splatný s tým, že po tomto termíne žalobcovi nevzniká právo na zaplatenie dohodnutého úroku z úveru, ale iba úroku z omeškania v súlade s § 369 Obchodného zákonníka“. Tento výklad považoval ústavný súd za ústavne akceptovateľný.

18. Je potrebné zdôrazniť, že výklad odvolateľa vedúci k záveru o oprávnenosti úroku zo spotrebiteľského úveru po mimoriadnom zosplatnení je v rozpore so zásadou ochrany spotrebiteľa a výkladu v jeho prospech zakotvenou v § 52 ods. 2, § 53 ods. 1 a 5 a § 53 ods. 4 písm. k/ OZ.

19. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov a z dôvodov, ktoré obsahuje rozhodnutie súdu prvej inštancie, odvolací súd považuje rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým v prevyšujúcej časti bola žaloba zamietnutá za vecne správny.

20. Keďže správny je aj výrok o trovách konania, odvolací súd v súlade s § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil rozsudok vo výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá a vo výroku o trovách konania.

21. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p.. Žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, nevzniklo mu teda právo na náhradu

trov odvolacieho konania. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, preto by mal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, avšak trovy odvolacieho konania mu nevznikli, preto mu nemohli byť priznané.

22. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).